Professoritütre käe järel ja suurkooli kõnetooli järel. Üks käsi oli aga kriipsu läbi tema rehnungi teinud, ja see oli tema loodetud äiataadi enese käsi.

„Gotthold!“ ütles Ewa weel üks kord, ja see ütles „Ewa“, jälle Hebrea eestähekese rõhul. „Gotthold ütle, Sina igaw inimene, mis peale Sina mõtled? Ja miks wahid Sina oma tühja rohu peale, mida kesket minu lillelaba ja keedujuure laba külwasid? Ja miks riidlesid Sina isaga, et tema nüüd omas harjunud isemeeles meie laulatuse wasta seisab?“

„Mina wastan Sinu küsimiste peale tagurpidi, laps! Wiimane ei ole õige; mina ei riidlenud mitte Sinu isaga, meie mõtted läksiwad aga natuke käredast lahku. Mina otsin meie teaduses seda mis elaw, ja endenew on — tema wiiwib selle juures mis surnud, mis paljas kuju on. Tema nimetas mind pealiskaudseks, mina teda kuiwetanud kujulaseks.“

„Ja minust saab senni wana neiu!“ kurtis Ewa.

„Ei, laps, waid minu armas, weike, hoolas laasake. Waata selle pitk-okkalise, paks-terake nisu peale! Se on Egyptuses, Niiluse jõesuu lahkete wahel kaswanud, on pühast Niiluse kõntsast kosutatud: kolmtuhat aastat on need iwad muumia kuiwetanud käe peus seisnud, neiu Thaiisi peus, kes Ülempreester Im-hotepi tütar suures Itaa linnas, Memfisisis oli. — Mina aga näen neist rohelisteest laeneteest, selle weike wiljamaa tüki peal seda Memfisi lapse Sfinksi-nägu wälja paistma, kellel kuninglik junkse-pats kaelas on, sest Im-hotep oli Farao poeg. Ja tema käes lootus-õis, mis tõeste ka ennemuistne lootuse täht on, mitte ankur, see kristlik täht, mis õiguse poolest mund midagi ei ole, kai muudetud rist.“

Ewa waatas imestates kõneleja peale, nenda et tema pea päänawarju kollase woodre kumal wälja näitas, nagu maalitud pühakuju Katholiigi kirikus.

„Sina tead,“ rääkis kanditeeria Doktor edasi, „mis Sinu isa pärast meie waidlemist ütelnud on: Kas wõtke minu tütart wõi mitte, aga minu luba ei sa Teie mitte. Mina pidasin Teid üheks ustatawaks teaduse jüngriks, aga Teie olete ka üks niisugune uuendaja, niisugune elaw. Wadake, minu sõber Sakkaraa on minule nisu iwi ühest muumia kirstust saatnud; mina ütlen Teile, nii wähe kui neist kolmtuhat aastat wanadest iwadest nüüd weel leiba saada wõib, nii wähe—“

Tema ei saanud oma kõnet lõpetada, Ewa hakkas tema kaelast kinni ja hüdis: „Nüüd saan aru! Tõest, Gotthold, Sina ei ole nii rumal kui Sa wälja näed! Oh, nüüd wõid Sina mind ikka Heewa nimetada — Sina leiad ka tegewas elus teed, ja mis kena mõte see on preili Thaiisist ja